

Mál nr. 148/2018**M og
V vegna ábyrgðartryggingar bifreiðarinnar X****Ágreiningur um fyrningu bótakröfu af völdum umferðarslyss.****Gögn.**

Málskot móttakið þann 9.5.2018, ásamt fylgiskjölum 1-18.
Bréf V, váttryggingafélags, dags. 30.5.2018.

Málsatvik.

Þann 10.9.2009 varð M fyrir líkamstjóni í umferðarslysi. Samkvæmt lögregluskýrslu sem gerð var vegna slyssins kenndi M sér strax eymsla í höfði og mjöðm og var því flutt á slysideild Sjúkrahússins á Akureyri. Rannsóknir leiddu engin merki í ljós um heilahristing, beinbrot eða aðra alvarlega áverka. M var því útskrifuð daginn eftir slysið.

Níu dögum eftir útskrift leitaði M aftur á sjúkrahúsið og óskaði eftir áfallahjálpi vegna slyssins. Var það niðurstaða geðlækna að M væri að glíma við „bráða streitusvörun“ eftir bílslys en geðslag hennar væri að öðru leyti hlutlaust. M leitaði á heilsugæslustöð þann 17.5.2011 vegna andlegrar vanlíðunar í kjölfar slyssins. Óskaði hún eftir tilvísun til sálfræðing vegna þessa, sem hún fékk. Á tímabilinu frá 13.11.2012 - 31.1.2013 mætti M í 8 viðtalstíma hjá sálfræðingi. Var M metin þunglynd í upphafi meðferðar en tók miklum framförum og var innan eðlilegra marka í lok meðferðar. Þann 19.6.2013 var M lögð inn á geðdeild í 5 daga vegna þunglyndisvanda. Engin gögn eru til um innlögnina hjá geðdeild af óútskýrðum ástæðum.

Þann 19.12.2013 leitaði M aftur á heilsugæslustöð og lýsti m.a. andlegum einkennum og verkjum í mjóðm og vinstri mjöðm sem leiddi niður vinstri fót að hné. Lýsti hún því í viðtali við lækni að sjúkrahjálfun og æfingar hefðu ekki haft áhrif til bóta. Í kjölfarið var hún send í segulómun á hrygg. Þann 5.2.2014 fékk læknir M upplýsingar um að rannsóknin hefði komið eðlilega út. M fór aftur í meðferð hjá sjúkrahjálfa á tímabilinu 3.9.2014 - 20.9.2014. Þann 12.5.2016 leitaði M á heilsugæslustöð og lýsti dofa í kinnbeini upp á enni auk andlegrar vanlíðunar. Hún hafi verið að komast í ágæt horf, bæði andlega og líkamlega, en hún hafi síðan lent í öðru slysi í apríl 2016 og versnað. Eftir síðara slysið kveðst M m.a. verið verkjuð í baki og mjöðm.

V var tilkynnt um líkamstjón M með tilkynningu dags. 22.2.2016. Eftir að tilkynning var send til félagsins fór fram gagnaöflun til undirbúnings mats í samráði við félagið. Nokkur töf var á því að til að láta meta afleiðingar slyssins bærust aðilum. Staðfesti félagið því með tölvupósti þann 28.11.2016 að það myndi ekki bera fyrir sig fyrningu um áramótin 2016/2017, ef tjónið yrði gert upp á árinu 2017. Félagið veitti aftur framlengingu á fyrningarfresti um áramótin 2017/2018, með þeim fyrirvara að framlengingin gildi ekki ef tjónið hefði fyrnst um áramótin 2016/2017 eða fyrr. M fór í mat á afleiðingum slyssins þann 3.10.2017. Einkenni M voru metin til 14 stiga varanlegs miska og 14% varanlegrar örorku. Stöðuleikapunktur var metinn 10.3.2011.

V hafnaði bótaskyldu með bréfi dags. 28.3.2018 með vísan til 99. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Byggir félagið á því að upphaf fyrningarfrests hafi byrjað að líða á stöðugleikapunkti þann 10.2.2011 eða í síðasta lagi þann 17.5.2011 þegar matsbeiðandi leitaði aftur til læknis og lýsti því að hún væri enn að glíma við sálræna kvilla eftir bílslysið. M hafi frá þeim tímapunkti átt að vera ljóst að hún hefði orðið fyrir varanlegum skaða eftir slysið.

M telur hins vegar að í fyrsta lagi sé hægt að miða upphaf fyrningarfrest við júní 2013, þegar M var fyrst vísað til meðferðar af alvöru hjá sérfræðilækni. Krafan hafi því fyrnst í fyrsta lagi um áramótin 2017/2018.

Álit.

Matsmenn komust að þeirri niðurstöðu þann 3.10.2017 að M hefði orðið fyrir varanlegu líkamlegu tjóni vegna slyssins. Einnig var það niðurstaða þeirra að varanleg andleg einkenni M mætti rekja að hluta til slyssins en einnig til annarra þátta. Mátu þeir að ástand hennar hafi verið orðið stöðugt þann 10.3.2011. Samkvæmt 99. gr. ufl. fynast kröfur vegna líkamstjóna á fjórum árum frá lokum þess almanaksárs, sem kröfuhafi fékk vitneskju um kröfu sína og átti þess fyrst kost að leita fullnustu hennar eða að tíu árum liðnum frá tjónsdegi. Af fordæmum Hæstaréttar má ráða að upphaf fyrningarfrests miðast ekki sjálfkrafa við stöðugleikapunkt, heldur þurfi að horfa til þess hvenær tjónþola sjálfum mátti vera ljóst að hann hefði orðið fyrir varanlegu tjóni við slys.

Af gögnum málsins er ljóst að M leitaði til sjúkraþjálfara í lok árs 2010. Bar sú meðferð ekki tilætlaðan árangur. Þá leitaði M til læknis þann 17.5.2011 og lýsti því að hún væri enn að glíma við afleiðingar slyssins. Verður samkvæmt gögnum málsins að ætla að M hafi átt að gera sér ljóst á árinu 2011 að hún byggi við einhverjar varanlegar afleiðingar í kjölfar slyssins. Framangreindur fyrningarfrestur hóf því að líða í lok árs 2011. Bótakrafa M er því niður fallin vegna fyrningar. M á því ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu X hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu X hjá V.

Reykjavík 12. júlí 2018

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Guðmundur Stefán Martinsson lögfr.

Lúðvík Bergvinsson lögmaður